

Ο Όρθρος της Μεγάλης Πέμπτης στην Ιερά Μονή των Αγίων Πάντων Βεργίνης

/ [Ιερές Μονές](#)

Τη Μεγάλη Τετάρτη 12 Απριλίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νιπτήρος και κήρυξε τον θείο λόγο στην Ιερά Μονή των Αγίων Πάντων Βεργίνης.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Τῇ ἀγίᾳ καί μεγάλῃ Πέμπτῃ, οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες ... παραδεδώκασιν ἡμῖν τέσσερά τινα ἐορτάζειν, τόν ἱερόν Νιπτήρα, τόν μυστικόν Δεῖ-πνον, τήν ὑπερφυᾶ Προσευχήν, καί τήν προδοσίαν».

Τέσσερις σταθμούς, θά λέγαμε, τέσσερα γεγονότα, τὰ ὅποια συνέ-βησαν λίγο πρὶν ἀπὸ τό Πάθος τοῦ Κυρίου μας, λίγο πρὶν νά δοῦμε τόν Κύριό μας νά ἀνέρχεται στόν Σταυ-ρό καί νά πάσχει γιά τή σωτηρία μας, μᾶς ὑπενθυμίζει τό Συναξάριο τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Πέμπτης. Καί μᾶς τὰ ὑπενθυμίζει, γιατί τίπο-τε στή ζωή τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τυχαῖο, ἀλλά ὅλα ἔχουν τή σημα-σία τους καί τόν λόγο γιά τόν

όποιο συνέβησαν, καί όλα έχουν ένα μή-νυμα για έμάς, πού τά μελετούμε καί τά τιμούμε.

Άπό τούς τέσσερις αὐτούς σταθμούς ἄς σταθοῦμε ἀπόψε στόν τρίτο, τήν ὑπερφυᾶ προσευχή, ἀκο-λουθώντας καί ἐμεῖς τόν Χριστό μαζί μέ τούς ἱερούς μαθητές καί ἀποστόλους του ἀπό τό ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ στόν κῆπο τῆς Γεθ-ση-μανῆ, γιά νά διδαχθοῦμε ἀπό τήν προσευχή του, τήν ὁποία ὄρισαν, ὅπως ἀκούσαμε, οἱ Πατέρες νά ἐορ-τάζουμε.

Πολλές φορές, σημειώνουν οἱ ἱεροί εὐαγγελιστές, ὁ Χριστός ἀπο-συ-ρόταν μετά τό κήρυγμά του γιά νά προσευχηθεῖ «κατ' ἰδίαν», ἀφή-νοντας τούς μαθητές του νά ἀσχο-ληθοῦν μέ τίς δικές τους ὑποχρεώ-σεις. Αὐτή τή φορά ὅμως, μετά τόν μυστικό Δεῖπνο, ὁδεύουν μαζί του στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ, ὅπου ὁ Χριστός θέλησε νά προσευχηθεῖ στόν Πατέρα του, λίγο πρίν ἀπό τήν προδοσία τοῦ μαθητοῦ του.

Τήν ὥρα τῆς μεγάλης ἀγωνίας τοῦ Χριστοῦ, τήν ὥρα πού αἰσθά-νεται τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τό ὁποῖο θά σηκώσει ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, γιά νά τό σβύσει μέ τό πανάχραντο αἷμα του, ζητᾶ καί ἀπό τούς μαθητές του νά ἀγρυπνοῦν καί νά προσεύχονται, «ἵνα μή εἰσέλθωσι εἰς πειρασμόν».

Ὁ Χριστός ἀγωνιᾷ ἀνθρωπίνως γιά ὅσα θά ἀκολουθήσουν, ὑποτάσ-σεται ὅμως στό θέλημα τοῦ Πατέρα του, ὁλοκληρώνοντας τό ἔργο τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο ἀνέλαβε μέ τήν ἐναναθρώπησή του. Ἀλλά ἐνῶ ὁ Χριστός προσεύχεται ἐναγωνίως, φέροντας τό βάρος καί τῶν δικῶν τους ἁμαρτιῶν, οἱ μαθητές του δέν ἀντέχουν. Ὑποκύπτουν στήν ἀδυ-να-μία τῆς σαρκός καί καθεύδουν ἀντί νά ἀγρυπνοῦν. Ὁ Χριστός ἀγωνιᾷ χάριν τῶν ἀνθρώπων καί ἐκεῖνοι, δυστυχῶς, καθεύδουν.

Ἄς μὴν σπεύσουμε νά κατακρί-νου-με τούς μαθητές, γιατί στή θέση τους εἴμαστε πολλές φορές ὅλοι μας, ἀλλά ἄς διδαχθοῦμε ἀπό τήν προσευχή τοῦ Κυρίου μας. Ἄς διδα-χθοῦμε πρωτίστως τήν ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀπα-ραί-τητη προϋπόθεση τῆς προσευ-χῆς μας.

Συχνά προσευχόμαστε καί ζητοῦ-με διάφορα ἀπό τόν Θεό. Ζητοῦμε νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τά προβλή-ματα καί τίς δυσκολίες πού ἀντιμε-τωπίζουμε στή ζωή μας, ἀπό τούς πειρασμούς καί τίς δοκιμασίες, ἀλλά παραβλέπουμε τό δικό του θέ-λημα, ξεχνοῦμε ὅτι ἡ ζωή μας εἶναι στά χέρια του καί ὅτι Ἐκεῖνος γνωρίζει καλύτερα ἀπό ἐμάς ποιό εἶναι τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας καί τί εἶναι ὠφέλιμο γιά τή σωτη-ρία μας.

Ἄς διδαχθοῦμε ἀκόμη καί τήν ἐγρήγορση, ἡ ὁποία εἶναι ἡ δεύτερη προϋπόθεση γιά τήν προσευχή, καί ἄς μὴν ἀφήνουμε τήν ἀσθένεια καί τήν ἀδυναμία τοῦ σώματος, ἄς μὴν ἀφήνουμε τούς θορύβους τοῦ κό-σμου πού ἐνυπάρχουν καί μέσα στήν ψυχή

μας, ἅς μὴν ἀφήνουμε τὴ ραθυμία, τὴν ὁποία μᾶς ὑποβάλ-λει ὁ πονηρός, νά ἀποσποῦν τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν προ-σευχή. Ἄς μὴν «καθεύδουμε» καὶ ἐμεῖς, ὅπως οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου μας στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Ἄς γρηγοροῦμε, ὅχι μόνο γιὰ νά μὴν εἰσερχόμεθα στὸς ποικίλους πει-ρα-σμούς πού ἐλλοχεύουν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔκφραση τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τοῦ σεβασμοῦ μας πρὸς τὸν Θεό, πρὸς τὸν ὁποῖο προσευχό-με-θα. Καὶ ἀκόμη ὡς ἀπόδειξη γιὰ τό πόσο ἐπιθυμοῦμε αὐτά πού τοῦ ζητοῦμε καὶ κυρίως τὴ σωτηρία μας, ἡ ὁποία θά πρέπει, κατὰ τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου μας, νά ἀπο-τε-λεῖ τό πρῶτιστο αἶτημα τῆς προσευχῆς μας.

Καθὼς ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μνη-μονεύει καὶ μᾶς ὑπενθυμίζει ἀπό-ψε τὴν ὑπερφυᾶ προσευχὴ τοῦ Κυ-ρίου μας γιὰ τὴ δική μας σωτη-ρία, ἅς ἔχουμε πάντοτε κατὰ τὸν νοῦν τό παράδειγμα τῆς προσευχῆς του καὶ ἅς γρηγοροῦμε καὶ ἐμεῖς προ-σευ-χόμενοι μέ ὑπακοή στό θέλημά του γιὰ νά μᾶς χαρίσει καὶ Ἐκεῖνος τὴ σωτηρία μας, γιὰ τὴν ὁποία ἐν-ν-θ-ρώπησε, σταυρώθηκε καὶ ἀνα-στήθηκε.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)